

ת"פ 2739/02 - מדינת ישראל נגד חאלד זעורה

בית משפט השלום בביון שאן

ת"פ 18-02-2739 מדינת ישראל נ' זעורה
תיק חיזוני: מספר תיק חיזוני

בפני כבוד השופט יעקב סולומון
מטעם מדינת ישראל
נגד חאלד זעורה
נאשמים

החלטה

- לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן על ידי ביום 17.1.19 בהעדר התיצבותו של המבוקש (להלן: "**פסק הדין**" ו"**הבקשה**" בהתאם).
- לאחר שעניינו בבקשתו ובתגובה לה, הגיעו למסקנה לפיה דין הבקשה להיזמות, ולהלן אנוןם.
- ביטול פסק דין שניין בהעדרו של הנאשם, בעבורות חטא או עוון, נעשה על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד פ'**"), לפיו בית המשפט רשאי לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין, בהתאם שני טעמים: קיומה של סיבה מוצדקת לאו התיצבותו של המבוקש לדין בעניינו, או גרים עיוות דין כתוצאה מאיתו ביטול פסק הדין.
- בעניינו, פסק הדין ניתן כאמור ביום 17.1.19 בהיעדר התיצבותו של המבוקש בהתאם לסעיף 240 לחסד פ', לאחר שהשתכנעתי כי המבוקש זומן לדין כדין וזאת לאור האמור בבקשת מס' 4 אשר הוגשה על ידו ביום 6.1.19 במסגרת ביקש לבטל את צו הbabah (צו שניין ביום 29.10.18) וזאת מטעם שהוא התחייב להתייצב לדין (להלן: "**הבקשה ל לבטל צו הbabah**").

ההחלטה שניתנה על ידי כבוד השופט רביהן מיום 6.1.19 במסגרתה בוטל צו הbabah, והוקראה לבקשת טלפוןונית, וזאת בהתאם להערת המזיכירות מאותו היום.

- סיבה מוצדקת להיעדר התיצבות** - בהתאם לפסיקה, על המבוקש להציג על נימוק ממשי לאו התיצבותו לדין ולתמוך את טענותיו באסמכתאות מתחימות (ראו: רע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל** (2.10.2003)). לא שוכנעת כי מהבקשתה עולה סיבה מוצדקת לאו התיצבותו של המבוקש לדין.

מלבד לטעון באופן כללי כי לא נמסרה לו הזמנה לדין, אין כל התיחסות לבקשת ל לבטל צו הbabah, ממנו עולה באופן חד ממשעי כי המבוקש מודיע לדין והוא מתחייב להתייצב אליו.

בהעדר התיחסות לבקשת ל לבטל צו הbabah, לא ניתן לקבל את גרטתו של המבוקש לפיה לא ידע על קיומו של הדין אשר התקיים ביום 17.1.19, ואני דוחה טענתו בעניין זה.

ישוין כי גם לדין אשר התקיים ביום 29.10.18 לא התיצב המבוקש לדין, חרב זימנו כדין, (בקשה מס' 3 מיום 3.10.18) ועולה תמונה של זלזול שיטתי בהליך השיפוטי מצד המבוקש.

אשר על כן, ומאחר שלא הוצאה לי סיבה מוצדקת לאי התיצבותו של המבוקש, אני דוחה את טעنته, וכעת עלי לבחון האם יש מקום לביטול פסק הדין עקב קיומו של חשש לעיוות דין.

6. **חשש לעיוות דין** - בהתאם לפסיקה, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאלי ממשי לשינוי תוצאות פסק הדין, על מנת שהוא יבוטל. עוד נקבע כי בעת העלאת טענה לביטול פסק הדין עקב חשש לעיוות הדין יש לתמוך את הטענה בריאות ממשיות, וכי טענות כליליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח, כאמור, תשתיית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו לבטלותו של פסק הדין.

כמו כן נקבע כי אין די בהכחשת העבירה בכך להקים חשש לעיוות דין (ראו: ע"פ 6920/07 **חסון נ' מדינת ישראל** (4.9.2007); רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** (7.3.2018); רע"פ 2575/17 **גיאר נ' מדינת ישראל** (6.9.2017)).

במסגרת הבקשה טען המבוקש באופן כללי כי הוא "כופר מכל וככל במיוחס לו, לא ביצע את העבירה המוחשת" (סעיפים 3 ו-9 לבקשתו), מושגנו המבוקש מלפרט בבקשתו את הנימוקים התומכים בטענתו לרבות הצגת אסמכתאות (כולל תצהיר של המבוקש), לא שוכנעתי כי ייגרם למבוקש עיוות דין מהוורתה פסק הדין על כנו ואני רואה כל עילה לביטולו.

7. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה - בנסיבות העניין אין צו להוציאות.

8. המזקרים תמציא החלטה זו לצדים.

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשע"ט, 10 מרץ 2019, בהעדך
הצדדים.